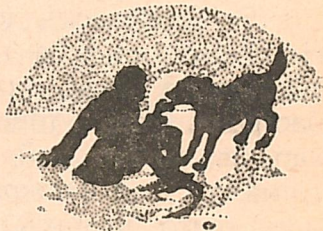


студено. Следъ като извикахъ нѣколко пѣти съ всичка сила и никой се не обади азъ се отпуснахъ на земята.

Лежахъ дълго. Слънцето се наклони къмъ западъ. Отъ никжде никакъвъ гласъ се не чуваше. Само коня обикалѣше наоколо и хрупаше суха трева. Смрачи се и нощта настѣпи. Далеко зави влѣкъ. Конятъ наостри уши и дойде по-близко до менъ. Обади се и втори, и трети влѣкъ. Гласовѣтъ имъ се размѣсиха. Разбрахъ че се събира глутница. Не следъ много тѣ врѣхлетѣха на умрѣлия си другаръ. Конятъ се уплаши и избѣга нѣкжде надалеко. Останахъ самъ. Вълцитѣ ме приближиха и почнаха да ме разглеждатъ. Почнахъ да ритамъ. съ свободния си кракъ и викахъ, колко ме гласъ държи. Това не уплаши зверовѣтъ. Единъ дойде до самата ми глава.

Въ това време се случи нѣщо страшно. Изъ тъмнината долетя голѣмъ черенъ звѣръ и се хвърли върху менъ. Вълцитѣ се разбѣгаха. Отначало не разбрахъ що е, но когато звѣрътъ почна да ме лиже по лицето и да скимти, познахъ че това е моето обично куче — Бинго. „Бинго, милий Бинго, спаси ме! Дай ми ключа!“ Кучето отиде и ми донесе пушката.



„Не, Бинго, ключа, ключа ми донеси!“ Кучето се повърна, лута се дълго въ тъмнината и пакъ дойде, съ ключа въ устата си. Азъ бѣхъ извънъ



себе си отъ радостъ. Бинго разбра това и радостно замаха опашка.

Съ голѣма мжка азъ отключихъ капана и си освободихъ ржката. Следъ това освободихъ и крака си.